

Sygn. akt IX W 3994/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2015r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Sienicka

Protokolant: Kalina Pawełko

w obecności oskarżyciela publ. M. R.

po rozpoznaniu w dniach 18.XII. 2014 r. , 10.II .2015r. i 17. III. 2015r.

sprawy **M. J.**

c. A. i B. z domu K.

ur. (...) w D.

obwinionej o to, że: w dniu 28 sierpnia 2014r. o godzinie 13:40 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania w wyniku czego najechała na stojący pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym

ORZEKA:

1. **obwinioną M. J.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym skazuje ją, wymierzając na podstawie art. 86§1 kw **karę 300 (trzysta) złotych grzywny;**

2. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych oraz wydatkami związanymi z wydaniem opinii przez biegłego w kwocie 575,46(pięćset siedemdziesiąt pięć 46/100).

Sygn. akt IX W 3994/14

UZASADNIENIE

Obwiniona M. J. mieszka w O. , prowadzi (...), osiąga dochód(...)miesięcznie(...), na utrzymaniu ma (...).

W dniu 28 sierpnia 2014 r. około godz. 13:40 w O. przy ul. (...) obwiniona poszukiwała miejsca do zaparkowania pojazdu marki M. (...) o nr rej (...). Jechała z córką K. P. (1). Obwiniona kierowała pojazdem. Zatrzymała się wzdłuż wyznaczonych miejsc postojowych. Rozpoczęła manewr cofania.

W tym czasie pokrzywdzony D. C. znajdował się w samochodzie marki O. (...) o nr rej (...). Stał na miejscu parkingowym przodem do wyjazdu. Obok niego stały inne zaparkowane pojazdy. Przed samochodem pokrzywdzonego przejechał

samochód obwinionej . Wówczas D. C. wyjechał z miejsca parkingowego na drogę wyjazdową. Znajdował się na drodze większą częścią pojazdu , gdy zauważył że samochód M. zatrzymał się i rozpoczął manewr cofania. Pokrzywdzony włączył bieg wsteczny chcąc wjechać ponownie w miejsce postojowe celem uniknięcia zderzenia. Silnik jego pojazdu zgasł. Samochód obwinionej M. (...) uderzył w O. (...). Doszło do bezpośredniego kontaktu tyłu lewej strony samochodu M. z przodem samochodu marki O. (...).

W następstwie zderzenia w samochodzie marki O. (...) o nr rej. (...) została wygięta i porysowana pokrywa komory silnika, wygięty i porysowany przedni zderzak, porysowana i połamana obudowa przedniej tablicy rejestracyjnej, porysowana listwa ozdobna znajdująca się w przedniej części pojazdu. Samochód marki M. o nr rej. (...) doznał uszkodzeń w postaci: porysowania belki haka holowniczego po lewej stronie, zarysowania lewego tylnego zderzaka w lewym rogu pojazdu.

Na miejsce zdarzenia wezwany został patrol Policji. Funkcjonariusze M. Ł. i D. P. dokonali oględzin obu pojazdów. Zaproponowali obwinionej ukaranie grzywną w drodze mandatu karnego w kwocie 220 złotych. Obwiniona odmówiła jego przyjęcia.

W dniu zdarzenia widoczność, ze względu na porę dnia, była dobra, jezdnia sucha.

(d: notatka urzędowa: k. 4, protokół oględzin: k. 5-8, zeznania D. C.: k. 11v, 42-42v, K. P. k. 15v, 42v, dokumentacja fotograficzna k. 32-35, opinia techniczna biegłego sądowego: k. 46-58)

Obwiniona M. J. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż szukała miejsca parkingowego , jechała prosto wzdłuż drogi dojazdowej , a gdy znalazła wolne miejsce po swojej lewej stronie, musiała trochę cofnąć aby w nie wjechać. W tym celu zatrzymała się, włączyła wsteczny bieg i cofnęła pół metra, może metr, maksymalnie 2m. Oświadczyła, iż nie poczuwa się do winy. Pokrzywdzony wyjeżdżał z miejsca parkingowego i uderzył w jej pojazd. Cofając nie widziała jego pojazdu dlatego uważa , iż to ona pierwsza rozpoczęła manewr cofania.

Sąd nie podzielił przedstawionej przez obwinioną przyczyny z jakiej doszło do przedmiotowego zderzenia, jako stojącej w sprzeczności z zeznaniami świadków i opinią biegłego a także przepisami ruchu drogowego. Twierdzenie obwinionej, iż przyczyną zderzenia było wykonanie przez kierującego pojazdem marki O. (...) manewru wyjazdu z miejsca parkowania na drogę dojazdową bez zachowania szczególnej ostrożności i uwzględnienia istniejącej sytuacji – wykonywania w tym czasie manewru cofania przez kierującą samochodem M., nie znajduje potwierdzenia w zeznaniach świadków , uszkodzeniach pojazdów ani opinii biegłego. Wyjaśnienia obwinionej stanowią przejaw przyjętej przez nią linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane jej wykroczenie.

Uznał natomiast za wiarygodne wyjaśnienia obwinionej w części w której przyznała, iż cofała poruszając się po prostej wzdłuż zaparkowanych pojazdów a do zderzenia doszło na drodze wyjazdowej w czasie gdy wykonywała manewr cofania .

Z zeznań pokrzywdzonego wynika, iż należący do niego pojazd O. (...) zaparkowany był na miejscu parkingowym przy ul. (...) przodem do drogi wyjazdowej. Przed jego pojazdem przejechała obwiniona samochodem marki M.. Wówczas pokrzywdzony wyjechał za nią na drogę wyjazdową. Samochód pokrzywdzonego znajdował się już poza miejscem parkingowym, pod kątem do zaparkowanych pojazdów. Pokrzywdzony zauważył, że kierująca pojazdem M. zatrzymała się i zaczęła cofać, o czym świadczyły zapalone światła cofania. Próbował wykonać manewr obronny polegający na włączeniu biegu wstecznego i cofnięciu, jednak zbyt szybkie puszczenie pedału sprzęgła spowodowało, iż silnik jego samochodu zgasł. Wówczas doszło do uderzenia w jego pojazd przez samochód obwinionej.

Sąd podzielił zeznania pokrzywdzonego uznając je za spójne, logiczne , rzeczowe , zgodne z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie w tym z uszkodzeniami pojazdów i opinią biegłego .

Za wiarygodne Sąd uznał także ustalenia funkcjonariuszy, którzy po przybyciu na miejsce zdarzenia dokonali oględzin pojazdów, rozpytali uczestników na okoliczność przebiegu zdarzenia. Z zeznań M. Ł. wynika, iż bezpośrednio po zderzeniu pokrzywdzony twierdził, iż obwiniona cofając uderzyła w jego stojący już pojazd, zaś wcześniej wyjechał on całością pojazdu z miejsca parkingowego na drogę wyjazdową. Sąd dał wiarę powyższym zeznaniom jako logicznym i korespondującym z zeznaniami pokrzywdzonego.

Zeznaniom K. P. -córki obwinionej, Sąd dał wiarę w zakresie w jakim potwierdziła, iż obwiniona wykonywała manewr cofania podczas którego doszło do zderzenia z samochodem marki O.. Nie podzielił natomiast jej twierdzeń, iż pokrzywdzony zaczął wyjeżdżać z miejsca parkingowego w czasie gdy obwiniona już cofała. Jak świadek sama przyznała, nie obserwowała drogi i nie pomagała mamie w czasie cofania, nie patrzyła w lusterka, nie wie na jakim odcinku wykonywane było cofanie i nie widziała jak pokrzywdzony wyjeżdżał z miejsca parkingowego. Zeznania te pochodzą od osoby niewątpliwie zainteresowanej rozstrzygnięciem w sprawie. Jej twierdzenia dotyczące przyczyny kolizji nie są poparte dokonanyymi przez świadka obserwacjami, a jedynie domysłami.

Biegły z zakresu ruchu drogowego w wydanej opinii stwierdził, iż bezpośrednią przyczyną zderzenia był wykonany przez kierującą samochodem marki M. (...), bez zachowania szczególnej ostrożności, manewr cofania. Według opinii biegłego do zdarzenia doszło podczas wykonywanego manewru cofania w chwili, gdy za tym pojazdem znajdował się już, po wcześniejszym zatrzymaniu, samochód O. (...) – pojazd obiektywnie widoczny. Biegły wykluczył, że do zaistnienia zdarzenia stosowaną techniką i taktyką jazdy przyczynił się kierujący samochodem O. (...). Z opinii wynika, iż rozmiar i charakter uszkodzeń korespondują z wersją zdarzenia przedstawiona przez pokrzywdzonego. Jego pojazd znajdował się na drodze wyjazdowej w pozycji z odchyloną osią wzdłużną w końcowej fazie wyjeżdżania z miejsca parkingowego. Uszkodzenia pojazdów są typowe dla kontaktu, gdy jeden pojazd przemieszcza się w kierunku drugiego, a osie wzdłużne pojazdów są od siebie odchylone.

Sąd podzielił ustalenia i wnioski opinii biegłego. Jest ona rzeczowa, logiczna i spójna. Biegły odpowiedział na pytania mu zadane, a swoje stanowisko uzasadnił w przekonujący sposób.

Przedmiotem ochrony wykroczenia z art. 86 kw jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym.

Zgodnie z przepisami Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym – art. 3, każdy uczestnik ruchu jest obowiązany zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność czyli unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić lub w związku

z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Jednocześnie każdy uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania. Jak wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1976 r. VI KRN 135/76 każdy kierowca jest obowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należytą ostrożnością a więc do podejmowania takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymywania się od czynności, które mogą to bezpieczeństwo zniwelować.

Artykuł 23 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym stanowi, iż kierujący pojazdem jest obowiązany przy cofaniu ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i zachować szczególną ostrożność, a w szczególności sprawdzić, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia, upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda a w razie trudności w osobistym upewnieniu się kierujący jest obowiązany zapewnić sobie pomoc innej osoby.

Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, iż obwiniona nie zastosowała się do powyższego obowiązku. Twierdzenie obwinionej, iż przed zderzeniem nie zauważyła samochodu pokrzywdzonego jednoznacznie świadczy o tym, iż nie obserwowała w należyty sposób drogi za pojazdem, do czego była zobligowana. Uszkodzenia O. zlokalizowane były z przodu pojazdu, co koresponduje z zeznaniami pokrzywdzonego i opinią biegłego odnośnie usytuowania tego pojazdu

na drodze wyjazdowej w chwili zderzenia. Samochód ten był obiektywnie dobrze widoczny. Przy właściwej obserwacji drogi obwiniona miała możliwość zauważenia go i zatrzymania pojazdu , a tym samym uniknięcia zderzenia. Z wyjaśnień obwinionej i pasażerki jej pojazdu jednoznacznie wynika, iż do zderzenia doszło podczas cofania przez samochód M..

Mając powyższe na uwadze wina obwinionej nie budzi wątpliwości. Obwiniona swym zachowaniem wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 Ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę niewielki rozmiar uszkodzeń obu pojazdów .

W świetle wskazanych wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec obwinionej karę grzywny w wysokości 300 złotych. Orzeczona kara w ocenie Sądu jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionej i społecznej szkodliwości zarzucanego jej czynu, nie może być postrzegana jako rażąco surową.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych, opłatą w kwocie 30 złotych, a także wydatkami związanymi z wydaniem opinii przez biegłego w kwocie 575,46 zł uznając, iż osiągnane przez obwinioną dochody pozwolą jej na ich uiszczenie.